

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1694/2024
17.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Скендерије и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Скендерија, адвоката Љиљане Вијук, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-69/22 од 26.09.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1023/23 од 14.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Скендерија, адвоката Љиљане Вијук, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-69/22 од 26.09.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1023/23 од 14.02.2024. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-69/22 од 26.09.2023. године, поред осталих, окривљени Зоран Скендерија оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 28.09.2021. године па надаље и изречена му је мера безбедности одузимање предмета означених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1023/23 од 14.02.2024. године, усвојене су жалба Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици у делу одлуке о казни

у односу на окривљеног Зорана Скендерија, а жалбе окривљеног Јусић Саше лично и браниоца окривљеног Саше Јусића, у делу одлуке о казни у односу на окривљеног Сашу Јусића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-69/22 од 26.09.2023. године у делу одлуке о казни, у односу на окривљене Зорана Скендерија и окривљеног Сашу Јусића, тако што су због извршења кривичних дела за која су оглашени кривим првостепеном пресудом, осуђени - окривљени Зоран Скендерија на казну затвора у трајању од 5 године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 28.09.2021. године па надаље, а окривљени Саша Јусић на казну затвора у трајању од 4 године, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 28.09.2021. године па надаље, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици, окривљеног Јусић Саше лично и браниоца окривљеног Јусић Саше у преосталим деловима, као и жалбе браниоца окривљеног Зорана Скендерије и браниоца окривљеног АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Зорана Скендерије, адвокат Љиљана Вијук, због повреде закона из члана 163. и 164. Законика о кривичном поступку и члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, а побијане пресуде преиначи или укине и врати списе првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Скендерија, адвоката Љиљане Вијук је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона тиме што је окривљеном као отежавајућа околност цењена ранија осуђиваност, иако није испуњен услов из члана 55. КЗ, при чему се, по наводима браниоца, окривљеном Зорану Скендерију ранија осуђиваност није могла узети као отежавајућа околност, с обзиром да су све осуде, односно кривична дела извршена у периоду од 2006. године до 2009. године, а последња осуда је из 2015. године. Дакле, од последње осуде протекло је више од 5 година, па је услед недостатака отежавајућих околности суд требао изрећи блажу казну.

Овакви наводи, по оцени Врховног суда, оцењени су као неосновани.

Из списка предмета произилази да је окривљени правноснажном пресудом због кривичног дела 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од 5 година, у коју је урачунато и време које је провео у притвору. Приликом изрицања кривичне санкције, суд је ценио све околности у смислу члана 54.

Кривичног законика, те је као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност код окривљеног образлажући да се ради о осудама за кривична дела друге врсте од којих је протекао дужи временски период, али је у смислу наведеног члана као отежавајућу околност окривљеном ценио чињеницу да је четири пута до сада осуђиван, између осталог и на затворске казне, па је таква вишеструка осуђиваност, која по налажењу суда указује на склоност као противправном понашању, узета у обзир приликом одмеравања казне, те је суд применом одредбе члана 54. правилно одмерио казну окривљеном, а да члан 55. Кривичног законика, супротно наводима браниоца, није ни применио. Стога су овакви наводи браниоца од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац нумерише да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 163. и 164. ЗКП, при чему даљим образлагањем ових повреда, наводи да је Вишем јавном тужилаштву у Сремској Митровици достављен материјал који је прикупљен спровођењем доказне радње тајни надзор комуникације дана 04.10.2021. године, а из списка предмета се утврђује да је јавни тужилац донео наредбу о спровођењу истраге КТИ 72/21 30.09.2021. године, дакле и пре него што се упознао са доказним материјалом који је прикупљен спровођењем тајног надзора што указује на незаконито поступање тужилаштва, јер је наредба донета и пре него што је тужилац могао донети закључак о постојању основане сумње да је окривљени извршио кривично дело, којим наводима суштински указује на повреду закона из члана 296. став 2. ЗКП.

Поред тога, бранилац указује да је суд услед недостатка отежавајућих околности морао изрећи блажу казну окривљеном и морао је правилно ценити олакшавајуће околности као што је понашање окривљеног након извршеног кривичног дела, те му изрећи блажу казну, а којим наводима бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како одредбом чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 296. став 2. и члана 441. став 1. ЗКП, то је у овим деловима Врховни суд захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, у смислу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**